

denne Bestemmelse om Forbud mod, at Parterne benytte sig af Procuratorer til Møde i Forligelsescommissioner, som jeg har foreslaaet ophævet ved det fremlagte Forslag. Det vil af det Anførte sees, at jeg ikke har til Hensigt at foreslaae nogen væsentlig Forandring i Forligelsesvæsenet. Den oprindelige Grundbestemmelse om Forpligtelsen til Parternes personlige Møde i Forligelsescommissioner bliver staaende ved Magt; det er kun Indskrænkningerne i Parternes Ret til at benytte visse bestemte Personer som deres Befuldmægtigede, jeg har foreslaaet ophævet. Det forekommer mig derfor ikke, at der, saaledes som der blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts Bde Valgfreds (C. N. Petersen) ved Sagens foreløbige Behandling, kan være Tale om, at dette Forslag skulde gaae ud paa at røkke nogen Deel af Forligelseslovgivningen. Det Forslag, som fritager Parterne fra Indskrænkninger i Valget af deres Befuldmægtigede, er et Forslag i Parternes Interesse. Det er meget ofte i det daglige Liv Tilfældet, at Parterne henvende sig til Sagførere for at faae dem til at møde for sig i Forligelsescommissioner. Sagførerne kunne imidlertid ikke paatage sig dette Hverdagspersonligt, de kunne heller ikke efter den Fortolkning, Lovgivningen i Praxis er givet, udføre Møde ved deres Fuldmægtige, idet Sagførernes Fuldmægtige nemlig ikke admitteres som Befuldmægtigede for Parterne i Forligelsescommissioner. Det forekommer mig derfor, at det Forslag, jeg har gjort, ikke blot er i Sagførernes Interesse, men at det idetmindste er ligesaa meget i Parternes Interesse; men jeg troer derhos, at det Forbud, der bestaaer mod Sagførernes Møde i Forligelsescommissioner, er meget ubilligt og meget lidet tidsvarende. Hvad er et Forlig Andet, end en contractmæssig Dverenskomst om en eller anden Retsgjenstand mellem een eller flere Personer? Men jeg skulde troe, at Sagførerne netop ere de Personer, der af det Offentlige ere beskikkede til at være Mellemmænd imellem Parterne, og jeg skulde troe, at man ikke behøvede at befrygte noget Misbrug deraf, især da Forligelsescommissionens Medlemmer tillige ere tilstede og ere berettigede til at tale med i de Dver-

eenskomster, som afflutes for Commissionerne. Jeg troer derfor, at Lovgivningen, saaledes som den bestaaer, indeholder en ubillig Indskrænkning i Sagførernes officielt anerkendte Berettigelse til at optræde som Mellemmænd mellem Folk, som have Retssanliggender.

En æret Rigsdagsmand for Fyen (C. E. Møller) gjorde forrige Gang den Bemærkning, at efter den Erfaring, han havde, antog han det ikke for hensigtsmæssigt eller gavnligt, at Sagførerne berettigedes til at møde for Parterne i Forligelsescommissioner. Hvorpaa han støttede denne Erfaring, angav han imidlertid ikke. Jeg er derimod istand til at oplyse ved en authentisk Meddelelse, som ikke er saa gammel, at der ikke er nogen antagelig Grund til at befrygte, at Sagførernes Møde i Forligelsescommissionerne skulde medføre Uforligelighed, eller forøge Antallet af Processerne, thi det er egentlig derfor man frygter. Jeg nævnte før en Placat, der udkom i 1823. I Anledning af denne blev der ført en Correspondence mellem det danske Cancellie og Kjøbenhavns Forligelsescommission, som da oplyste Cancelliet om Antallet af de Sager, der havde været foretagne ved Commissionen i Aarene 1821 og 1822, og navnlig om Antallet af de Sager, hvori der var mødt ved Befuldmægtigede. Der var da i disse to Aar mødt for Kjøbenhavns Forligelsescommission ved Befuldmægtigede i 333 Sager; i 164 af disse var der mødt ved Sagførere og i 169, altsaa omtrent i lige saamange Sager, var der mødt ved andre Befuldmægtigede, ikke ved Sagførere; men af de 164 Sager, hvori der saaledes var mødt ved Sagførere, bleve 84 Sager forligte, medens der af de 169 Sager, hvori der var mødt ved andre Befuldmægtigede, bleve 79 forligte. Forholdet stiller sig altsaa saaledes for disse to Aar, at der er forligt flere af de Sager, hvori der er mødt ved Sagførere, end der er forligt af Sager, hvori der er mødt ved Andre. Det er imidlertid ikke blot denne statistiske Meddelelse, hvorpaa jeg støtter min Paastand, at en Forandring i Lovgivningen ikke vil have Uforligelighed til Følge; men det er ogsaa paa en anden udtrykkelig Erklæring, som ved samme Leilighed blev afgiven af Kjøbenhavns Forligelsescommission. Der siges nem-